

tingent, en maanedlig eller ugentlig Præmie, ikke større, end hvad enhver nogenlunde arbejdsdygtig Person kunde overkomme, medens Staten maatte yde et rimeligt og tilstrækkeligt Tilskud. Om en saadan Forsikring kunde være blot frivillig eller skulde være tvungen for dem, den skulde omfatte, vilde saa være et Spørgsmaal, som maatte afgøres. Den frivillige Vej vilde jo være den mest tiltalende, men om Maalet kan naas derigennem, kan dog maaske være tvivlsomt; jeg er snarere tilbøjelig til at tro, at det kunde blive nødvendigt at gaa til en Tvangsforsikring, og det Folketingsudvalg, som var nedsat angaaende Lovforslaget, da det var til Behandling i Folketinget, har ogsaa i sin Betynkning udtalt, at en konsekvent Gennemførelse af Selvhjælpsprincippet maatte føre til en tvungen Forsikring med Statstilskud. I Norge har Spørgsmaalet været oppe i de senere Aar, og den Kommission, som der har været nedsat, har ogsaa udtalt sig for tvungen Forsikring. I afvigte Sommer har Spørgsmaalet været oppe til Forhandling i de forskellige Sogneraadforeninger, hvor Tanken, saa vidt jeg ved, overalt har vundet Tilslutning, og man har vedtaget Resolutioner indeholdende Opfordring til Regering og Rigsdag om Oprettelse af en Folkeforsikring til Forsørgelse i Tilfælde af Invaliditet og Alderdom med Statstilskud og bygget paa en saadan Maade, at den kunde blive effektiv. Men virkelig effektiv i tilstrækkelig Grad vil den vistnok neppe kunne blive uden at gøres obligatorisk. En saadan Folkeforsikring vilde ikke alene være i Samfundets, men ogsaa i de enkelte trængendes Interesse, idet de derved vilde faa en bestemt og tilstrækkelig Understøttelse, der vilde tilkomme dem som en selverhvervet Ret, medens de nu maa nøjes med at faa, hvad der tildeles dem efter et Skøn over, hvad de trænge til, og Kommunalbestyrelserne ville af økonomiske Hensyn altid være meget tilbøjelige til at holde Understøttelserne noget nede. Men selv om man maatte beslutte sig til at gøre Skridt til at faa Alderdomsunderstøttelsesloven afløst af en almindelig Folkeforsikring, vil det i alt Fald tage ikke saa kort Tid. Det vil ikke alene være ønskeligt at træffe den heldigste Ordning, men det er tillige en vanskelig Sag at sætte i Scene, saaledes at Apparatet ikke bliver for kosteligt og for kompliceret, noget, man har afskrækkende Eksempel paa fra Tyskland. Og det vil tage endnu længere Tid, inden den gældende Lov herved vilde blive overflødig, da en Folkeforsikring nærmest

vil komme vil at virke for de unge og derimod mindre for dem, som allerede ere naaet op i en fremrykket Alder. Derfor vil det under alle Omstændigheder være til Nytte at søge at forbedre Løven af 9de April 1891, og naar dette tilsigtes med det foreliggende Lovforslag, kan dette ikke andet end anerkendes.

Hvad Lovforslagets enkelte Bestemmelser angaar, kan jeg tiltræde Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, om, at Kommunalbestyrelsen skal være berettiget til for en Enkes eller en fraskilt, frasepareret eller forlædt Hustrus Vedkommende i Henseende til Virkningen af den Ægtefællen ydede Fattighjælp at forkorte det Tidsrum, i hvilket den paagældende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, ligesom jeg ogsaa kan tiltræde Bestemmelsen i tredje Stykke om, at Hjælp, ydet til Sygebehandling etc., ikke regnes til Fattighjælp. Jeg kan ogsaa til Dels tiltræde Bestemmelsen i § 2 om, at Indtægter, som vedkommende maatte have gennem privat Understøttelse o. s. v. inden for et Beløb af tilsammen 100 Kr. aarlig, lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af vedkommendes Trang, idet jeg dog vilde foretrække, at det kun var selverhvervet Indtægt, der saaledes kunde lades ude af Betragtning, for derved at præmiere Sparsommelighed og Arbejdsomhed. Derimod føler jeg mig mindre tiltalt af Bestemmelsen i § 1, 1ste Stykke, hvorved det Tidsrum, hvori vedkommende skal have holdt sig fri af Fattigvæsenet, indskrænkes fra de nugældende 10 Aar til 5 Aar, men jeg skal indrømme, at det just ikke er et Principspørgsmaal. Hvad angaar Bestemmelsen i § 4 om at ændre den gældende Lovs Titel „om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet“ til „Lov om Alderdomsunderstøttelse“, da er det ganske vist saaledes, at Lovens Titel nu ikke stemmer med dens Indhold, idet Personer — som allerede fremhævet af det ærede Medlem, der først talte —, der i den almindelige Opfattelse ikke kunne anses for virkelig værdige trængende, ikke kunne udelukkes fra Alderdomsunderstøttelse, men jeg vilde foretrække at bringe Overensstemmelse mellem Titel og Indhold til Veje derved, at Lovens Indhold forandredes, saaledes at disse Personer som ikke værdige skulde være afskaarne fra Alderdomsunderstøttelse. Ligeledes vilde jeg anse det for rigtigt, at Kommunen erholdt Ret til Regres i vedkommendes Dødsbo, særlig naar Understøttelsen er tilstaaet paa Grundlag af urigtige Oplysninger om vedkommendes For-